

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem, ve věci

žalobce: **S. B. I. M.**, narozený X,
státní příslušnost Irácká republika,
bytem X,
zastoupený Mgr. M. M., zmocněnkyní,
bytem X,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 12. 2021, č. j. OAM-20/ZA-ZA11-K09-PD1-R2-2017,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 16. 12. 2021, č. j. OAM-20/ZA-ZA11-K09-PD1-R2-2017, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v částce **300 Kč** do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 16. 12. 2021, č. j. OAM-20/ZA-ZA11-K09-PD1-R2-2017, jímž nebyla žalobci podle § 53a odst. 4 zákona

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) prodloužena doplňková ochrana.

Žaloba

2. V žalobě žalobce předně uvedl, že se na území České republiky nachází již pátým rokem. Během této doby si zde našel zaměstnání, je finančně zcela soběstačný, asimiloval se na českou kulturu a navázal na území České republiky četné kontakty. Oproti tomu jsou jeho vazby v Iráku velmi slabé, neboť většina jeho rodiny se odstěhovala do Saudské Arábie nebo do Turecka. Dodal, že po celou dobu svého pobytu v České republice se choval řádně a nedopustil se žádného protizákonného jednání.
3. Žalobce podotkl, že při vyhodnocení národnostní otázky Kurdů vycházel správní orgán ze zpráv mezinárodních organizací, avšak tyto zprávy nehovoří o tom, že otázka kurdské menšiny v Iráku je vyřešena. Dle názoru žalobce správní orgán opomněl skutečnost, že národnostní otázka Kurdů a postoj Iráku k této národnostní menšině není ještě definitivně vyřešen.
4. Konstatoval, že již při výsledku poukazoval na hrozící trestní stíhání a následné odsouzení k trestu odnětí svobody související s tehdejší politickou situací v Iráku a se skutečností, že je národností Kurd. Doplnil, že trestní řízení v Iráku má zcela jiný průběh než v České republice. S ohledem na místní poměry proto žalobce nemohl trestní stíhání nijak doložit. Žalobce dodal, že jeho možné trestní stíhání by řešil tamní vojenský soud, u něhož nemůže být zastoupen advokátem a nelze vyloučit, že by mu byl uložen trest smrti. Trval na tom, že jsou u něj dány osobní, rodinné i jiné faktory pro prodloužení doplňkové ochrany, přičemž žalovaný mohl zcela objektivně posoudit hrozby vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Uvedl, že národnostní otázka Kurdů a jejich bezpečnost nedospěla do takového stavu, aby bylo možné konstatovat, že žalobci nebude v případě jeho návratu do země původu hrozit reálné nebezpečí ohrožení života.

Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě uvedl, že s podanou žalobou nesouhlasí a popírá její oprávněnost, neboť námitky žalobce neprokazují, že porušil některé ustanovení správního řádu nebo zákona o azylu. Žalovaný popsal dosavadní průběh správního řízení a zdůraznil, že v případě žalobce bylo přistoupeno k udělení doplňkové ochrany, neboť nebylo možné zcela vyloučit, že by žalobce nebyl v zemi původu vystaven hrozbě vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu z důvodu probíhajícího ozbrojeného konfliktu mezi iráckými vládními jednotkami, kurdskými pašeráky, ší'itskými milicemi a mezinárodní koalicí v čele s USA proti militantnímu islamistickému uskupení Islámský stát. Žalovaný trval na tom, že v případě žalobce nastaly důvody pro odnětí doplňkové ochrany, neboť Irácká republika se již nenachází v situaci mezinárodního či vnitřního ozbrojeného konfliktu, a proto žalobci v případě návratu do země původu nehrozí nebezpečí vážné újmy dle § 14a zákona o azylu, přičemž své závěry logicky a řádně v napadeném rozhodnutí zdůvodnil. Konstatoval, že si je vědom skutečnosti, že situace v Iráku není zcela stabilizovaná, probíhal tam vnitřní ozbrojený konflikt a bezpečnostní situace v Regionu Iráckého Kurdistanu je ovlivněna ozbrojenými střety mezi Tureckem a stranou PKK. Dále uvedl, že podle aktuální Informace OAMP ze 17. 5. 2021 v Iráku neprobíhá občanská válka ani konflikt s jinou zemí.

6. Dle žalovaného z dostupných informací jednoznačně vyplývá, že porážka Islámského státu je trvalá a ani přes jisté oživení aktivit na přelomu roku 2019 a 2020 se Islámský stát nevrátil ke svým dřívějším praktikám masových útoků, ani nezískal zpět jakoukoli územní kontrolu.
7. Konstatoval, že od roku 2015 došlo celkově i v guvernátoru Erbil, ze kterého pochází žalobce, k poklesu civilních obětí. Zlepšení bezpečnostní situace je zřejmé rovněž z Informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 1. 12. 2021, dle které je situace v oblasti iráckého Kurdistanu nejstabilnější. Dochází také k návratu obyvatel do oblastí dříve okupovaných Islámským státem. Dle žalovaného je na základě výše uvedeného naprosto zřejmé, že se Irák již nenachází v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu a nelze tak ani dovodit, že by nebyly válkou ochromené irácké státní orgány schopny poskytovat základní ochranu před všeobecným násilím a cíleným porušováním lidských práv.
8. Žalovaný dále odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 Azs 28/2008-68, a uvedl, že nebyly zjištěny skutečnosti potvrzující, že by v případě návratu mohl být žalobce vystaven ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, který navíc ani v místě jeho posledního pobytu neprobíhá. Připustil, že v Iráku dochází v omezené míře k násilnostem, avšak tyto násilnosti nelze hodnotit jako svévolné-nerozlišující násilí představující pro žalobce vážné, individuální ohrožení jeho života nebo tělesné integrity v důsledku vnitřního ozbrojeného konfliktu v zemi původu. Doplnil, že k teroristickým útokům dochází i v zemích Evropské unie a je těžké jim předcházet. S odkazem na Informaci OAMP – Irák: Situace sunnitů, ze dne 2. 11. 2021 a Informaci MZV ČR, č. j. 135796-6/2020-LPTP ze dne 1. 12. 2021, nehrozí žalobci nebezpečí ani z důvodu jeho příslušnosti k sunnitské větvi islámu.
9. Konstatoval, že žalobce je plnoletou, právně způsobilou a práceschopnou osobou v produktivním věku, která není odkázána na nějakou v zemi původu specializovanou či nedostupnou péči jiné osoby nebo instituce. Vzhledem k těmto skutečnostem by žalobce neměl mít po návratu do Irácké republiky problémy s opětovným zapojením do společnosti. Dále podotkl, že institut doplňkové ochrany je institutem dočasným a je udělován pouze na časově omezenou dobu, s čímž byl žalobce obeznámen v rozhodnutí, kterým mu byla doplňková ochrana udělena. K obavám žalobce z údajného trestního stíhání uvedl, že tyto důvody byly již předmětem posouzení v rámci původního řízení a byly shledány jako účelově vykonstruované a nekonzistentní, především k podstatným rozporům v jednotlivých výpovědích.

Posouzení věci soudem

10. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobce ani žalovaný nesdělili soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byli ve výzvě výslovně poučeni, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
11. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věte druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věte první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který

žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

12. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
13. Ze správního spisu soud zjistil tyto podstatné skutečnosti. Rozhodnutím ze dne 25. 7. 2017, č. j. OAM-20/ZA-ZA11-K10-2017, které nabylo právní moci dne 16. 8. 2017, byla žalobci podle §14a zákona o azylu udělena od dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí na dobu 24 měsíců doplňková ochrana, a zároveň bylo rozhodnuto o tom, že se žalobci podle § 12, § 13, a § 14 zákona o azylu mezinárodní ochrana neuděluje. Následně rozhodnutím ze dne 15. 1. 2020, č. j. OAM-20/ZA-ZA11-K09-PD1-2017, nebyla žalobci doplňková ochrana prodloužena. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu, která byla rozhodnutím Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 2. 12. 2020, č. j. 42 Az 3/2020-36 zamítnuta. Ve věci následně žalobce podal kasační stížnost, o které rozhodl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 18. 3. 2021, č. j. 9 Azs 304/2020-30, kterým výše uvedené rozhodnutí správního orgánu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.
14. Dne 22. 10. 2021 provedl správní orgán s žalobcem pohovor k jeho žádosti o prodloužení doplňkové ochrany ze dne 3. 7. 2019. V rámci své výpovědi žalobce uvedl, že v dosavadním řízení vždy podával pravdivé informace a od posledního pohovoru se nic konkrétního nestalo. Dále uvedl, že v případě návratu by byl v nebezpečí, kdy má obavu z radikálních Arabů, kteří se nacházejí na území Kurdistanu. Ze strachu opustili Kurdistan všichni jeho příbuzní, přátelé i sousedé. Ohrožen by byl zejména kvůli své spolupráci s Pešmergy, jelikož byl obviněn z prodeje zbraní a velezrady.
15. Dále uvedl, že skupina PKK po něm chtěla, aby dodával zbraně, které sháněl od svých kamarádů z řad Pešmergů. Dodal, že PKK dodal celkem jeden kalašnikov a 4 zásobníky, které získal od svého kamaráda Pešmergy, který pracoval ve skladu zbraní, avšak o krádež se nejednalo, protože každý kdo si o zbraň řekl, ji dostal. Uvedl, že poté, co zbraň dostal, trávil čas s bojovníky, kde se se zbraní učil zacházet, ale ti mu následně řekli, že je neschopný, zbraň mu sebrali a řekli mu, že nebude bojovat, ale bude dodávat zbraně. Asi dva týdny poté dostal od irácké vlády zprávu, že je obviněn z prodeje zbraní. Tuto zprávu mu poslal kamarád. Po jejím obdržení si zajistil vízum a opustil zemi. V rámci pohovoru žalobce nejprve uvedl, že během pobytu v Iráku nebyl ze strany iráckých úřadů oficiálně obviněn, avšak později uvedl, že ještě před odjezdem z vlasti byl u soudu, kde vysvětlil, co se stalo. K dotazu následně uvedl, že během pobytu ve vlasti byl oficiálně obviněn a poté odjel z vlasti. O obvinění se dozvěděl nejprve telefonicky a 4-5 dní po zmizení zbraní mu oficiálně přišel dopis od irácké armády. Dodal, že se jednalo o vojenský soud, jelikož uvedená zbraň patřila armádě. Jak dopadlo řízení u soudu, neví a ani se nesnažil tyto informace zjistit. Následně k dotazu uvedl, že na něj byl vydán zatykač, a on z vlasti odcestoval za pomoci Pešmergy. V Iráku nemá žádné příbuzné, neboť ti odcestovali z Iráku krátce po něm. V roce 2019 uvedl, že jeho rodiče žijí v Iráku, neboť mu lhali a neřekli mu, že Irák opustili. Žalobce dále uvedl, že umí trochu česky, ale kurz českého jazyka nedokončil.

16. Žalovaný si dále jako podklad pro rozhodnutí vyžádal informaci MZV ČR ze dne 28. 7. 2021, č. j. 121803-6/2021-LPTP, informaci MZV ČR ze dne 10. 5. 2021, č. j. 111728-8/2021-LPTP, informaci MZV ČR ze dne 1. 12. 2021, č. j. 135796-6/2020-LPTP, informaci OAMP – Irák: Situaci etnických a náboženských menšin, bezpečnostní situace, návraty ze dne 19. 3. 2021, informaci OAMP – Irák: Bezpečnostní a politická situace v zemi, vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv ze dne 17. 5. 2021, informaci OAMP – Irák: Situace sunnitů ze dne 2. 11. 2021, informaci Evropského podpůrného azylového úřadu (EASO) – Irák: Bezpečnostní situace, z října 2020, zprávu Ministerstva zahraničních věcí USA o dodržování lidských práv za rok 2020 ze dne 30. 3. 2021, informaci ČTK: Turecko útočilo opět na kurdské radikály u uprchlického tábora v Iráku ze dne 11. 6. 2021.
17. Dle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu platí, že za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.
18. Dle § 53a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana uděluje na dobu, po kterou osobě požívající doplňkové ochrany hrozí vážná újma (§ 14a), nejméně však na 1 rok; na stejnou dobu se uděluje doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny. Osobě požívající doplňkové ochrany je povolen pobyt na území po dobu stanovenou v rozhodnutí o udělení doplňkové ochrany.
19. Dle § 53a odst. 4 zákona o azylu osoba požívající doplňkové ochrany je oprávněna požádat o prodloužení doby, na kterou je doplňková ochrana udělena. Tuto žádost musí osoba požívající doplňkové ochrany podat nejpozději 30 dnů před uplynutím doby, na níž je jí doplňková ochrana udělena. Pokud podání žádosti o prodloužení doplňkové ochrany ve stanovené lhůtě zabrání důvody na vůli osoby požívající doplňkové ochrany nezávislé, je oprávněna tuto žádost podat do 3 pracovních dnů po odpadnutí těchto důvodů. Ministerstvo prodlouží dobu, po kterou je udělena doplňková ochrana, v případě, že osobě požívající doplňkové ochrany i nadále hrozí vážná újma (§ 14a) a nenastanou-li důvody pro její odejmutí (§ 17a). Doplňková ochrana se prodlouží nejméně o 2 roky; je-li důvodné nebezpečí, že by osoba požívající doplňkové ochrany mohla závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ho již narušuje, prodlouží se doplňková ochrana o 1 rok. Při prodloužování doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny se postupuje obdobně.
20. K žalobcově námitce nedostatečně zjištěného skutkového stavu a následného neudělení doplňkové ochrany soud uvádí následující. Soud predestirá, že ačkoli smyslem doplňkové ochrany je poskytnout žadateli ochranu, není tím myšlena ochrana před jakýmkoliv negativním jevem v zemi původu. Doplňková ochrana jako právní institut je jednou z forem mezinárodní ochrany, nicméně nelze jej považovat za univerzální nástroj sloužící k poskytování ochrany před bezprávním postihujícím jednotlivce nebo celé skupiny obyvatel. Důvody pro poskytnutí doplňkové ochrany jsou zákonem poměrně úzce vymezeny a pokrývají pouze určitou škálu porušení lidských práv a svobod, která jsou uznávána nejen v mezinárodním, ale i vnitrostátním kontextu. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2005, č. j. 5 Azs 125/2005-46).
21. Pro aplikaci § 14a zákona o azylu je třeba zkoumat, zda žalobce splňuje zákonem stanovená kritéria. Podle rozsudku Nejvyššího právního soudu ze dne 31. 10. 2008, č. j. 5 Azs 50/2008-62, je k udělení doplňkové ochrany potřeba kumulativně splnit následující podmínky: „Žadatel (1) se musí nacházet mimo zemi svého původu; (2) musí mít důvodné obavy, že mu hrozí skutečné nebezpečí (reálná hrozba); (3) vážné újmy; (4) nemůže nebo není ochoten využít ochrany v zemi původu; a (5) nesmí se na něj vztahovat vylučující klauzule.“

Žalovaný se při posuzování žádosti zaměřil především na třetí podmínku, tj. zda žalobci hrozí v případě návratu do Iráku vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Jak vyplynulo z žalovaným předloženého správního spisu a žalobou napadeného rozhodnutí, žalovaný v rámci své úvahy vycházel zejména z informací poskytnutých žalobcem jednak v samotné žádosti o prodloužení doplňkové ochrany a předchozí žádosti žalobce založené ve správním spise, a dále z protokolu o pohovoru k žádosti o prodloužení doplňkové ochrany. Z uvedených listin vyplynulo, že žalobce o prodloužení doplňkové ochrany žádá zejména z důvodu probíhajícího ozbrojeného konfliktu v Iráku, v jehož důsledku se zhoršila tamní bezpečnostní situace. Dalším důvodem pak byla hrozba trestního stíhání a možného následného trestu odnětí svobody.

22. Podkladem pro vydání rozhodnutí o udělení mezinárodní ochrany, udělení doplňkové ochrany či prodloužení doplňkové ochrany musejí být podle § 23c písm. c) zákona o azylu přesné a aktuální informace z různých zdrojů o státu, jehož je žadatel o udělení mezinárodní ochrany občanem. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, č. j. 5 Azs 55/2008-71, platí, že „[p]ři používání informací o zemích původu je nutné dodržovat následující pravidla. Informace o zemi původu musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné (srov. kritéria pro nakládání s informacemi o zemích původu v azylovém řízení, in: GYULAI, G.: *Country Information in Asylum Procedures: Quality as a Legal Requirement in EU*, Budapest, 2007)“, přičemž zastaralá je podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2020, č. j. 6 Azs 109/2019-74, taková zpráva, která „[o]bsahuje informace, které v důsledku změny okolností v období mezi vypracováním zprávy a jejím použitím již nejsou aktuální, neboť situace, již zpráva popisuje, je již zcela jiná. Pokud se podstatně změnila situace, může být zastaralá i zpráva stará pouhý týden, a pokud je situace stabilní, může být použitelná i zpráva stará několik let.“
23. Žalovaný v napadeném rozhodnutí vycházel z informací, jejichž výčet soud uvedl v odst. 16 tohoto rozsudku. Jedná se o zprávy vydané v letech 2020 a 2021, kdy nejaktuálnějšími podklady byli informace OAMP – Irák: Situace sunnitů ze dne 2. 11. 2021, a informace MZV ČR ze dne 1. 12. 2021, č. j. 135796-6/2020-LPTP, které se shodně věnují situaci sunnitů. Zprávy o zemi původu žalobce, které si žalovaný opatřil jako podklady pro své rozhodnutí, lze podle názoru soudu považovat za aktuální, ovšem nebylo z nich možné učinit závěr, že bezpečnostní situace v zemi původu je uspokojivá a v případě návratu nehrozí žalobci nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu.
24. Soud se zabýval tím, jaké skutečnosti ohledně bezpečnostní situace v Iráku vyplývají ze shromážděných podkladů. Z nejnovější informace OAMP – Irák: Bezpečnostní a politická situace v zemi, vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv ze dne 17. 5. 2021, vyplývá, že v zemi neprobíhá občanská válka ani ozbrojený konflikt a že v prosinci 2017 došlo k definitivní porážce Islámského státu, který se však přeorganizoval a je stále aktivní. V této informaci je dále uvedeno, že „*Irák se také stále častěji stává dějištěm konfrontací mezi Spojenými státy americkými a Íránem. Napětí vyvrcholilo v lednu 2020, kdy při americkém raketovém útoku nedaleko Bagdádu zemřel vlivný íránský generál Kásem Solejmání. Bezpečnostní situace v Regionu íráckého Kurdistánu byla ovlivněna konfliktem mezi Tureckem a stranou PKK. Turecko spustilo proti kurdským skupinám novou vojenskou operaci na konci dubna 2021.*“ Z této informace rovněž vyplývá, že federální civilní úřady nemají účinnou kontrolu nad všemi bezpečnostními složkami. Ze zprávy ČTK ze dne 11. 6. 2021 rovněž vyplynulo, že Strana kurdských pracujících (PKK), která vede boj za samostatný Kurdistan a práva Kurdů je Evropskou unií i Spojenými státy americkými považována za

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

teroristickou organizaci. Dále také, že turecká armáda, která vede operace proti kurdským bojovníkům na severu Iráku, postupuje čím dál více do iráckého vnitrozemí a tyto boje vyhání místní obyvatele a ničí kurdské vesnice, kdy během poslední ofenzivy bylo evakuováno pět desítek vesnic v oblasti.

25. Ze zpráv obsažených ve správním spisu, které byly podkladem napadeného rozhodnutí, tak vyplývá, že bezpečnostní situace v Iráku je nadále velmi problematická, ne všechny bezpečnostní složky jsou pod kontrolou složek civilních, v zemi dále působí Islámský stát a rovněž i turecká armáda. Z podkladů tedy není zřejmé, že by civilistům nehrozila v Iráku vážná újma. Podklady ani nejsou dostatečnou oporou pro závěr, že v zemi již neprobíhá žádný ozbrojený konflikt. Pro závěr žalovaného, že došlo k podstatné a trvalé změně skutečností, pro něž byla žalobci doplňková ochrana udělena, tak nejsou shromážděné podklady dostatečnou oporou, závěr žalovaného je v rozporu se správním spisem.
26. Ze správního spisu sice vyplývá, že v Iráku neprobíhá tzv. totální konflikt, avšak větší množství údajů svědčí o existenci méně závažného ozbrojeného konfliktu, kdy Islámský stát je nadále aktivní a rovněž v zemi působí turecká armáda. Z žalobou napadeného rozhodnutí ve spojení se správním spisem tudíž nevyplývá, že by již žalobci ve vlasti nehrozila vážná újma ve smyslu ustanovení § 14a zákona o azylu.
27. Soud naopak nepřisvědčil námitce o tom, že by udělení doplňkové ochrany svědčila žalobcem tvrzená hrozba trestního stíhání a následného trestu odnětí svobody. Těmito obavami žalobce se žalovaný detailně zabýval již v rámci řízení o udělení mezinárodní ochrany. Soud konstatuje, že žalobce neprokázal, že by tvrzené obavy byly založeny na relevantních skutečnostech. Informace uváděné žalobcem v pohovoru ze dne 22. 10. 2021 se taktéž značně rozcházejí s informacemi, které žalobce uváděl během předchozích pohovorů. V tomto směru, tak soud žalobcovým tvrzením neuvěřil a rovněž žalobce svá tvrzení nijak neprokázal.
28. Soud tedy shledal žalobu důvodnou, neboť závěr žalovaného o podstatné změně situace v Iráku nemá oporu ve spise. Proto soud napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. pro vadu řízení zrušil. Současně podle § 78 odst. 4 s. ř. s. soud rozhodl, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. V rámci dalšího řízení žalovaný při vázanosti právním názorem, který vyslovil soud v tomto zrušujícím rozsudku, podle § 78 odst. 5 s. ř. s. ve věci znovu rozhodne.
29. Žalobce měl v projednávané věci plný úspěch, a soud proto podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému povinnost zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci rozsudku náhradu nákladů řízení v celkové výši 300 Kč. V této souvislosti považuje soud za nutné poukázat na nálezh Ústavního soudu ze dne 7. 10. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 39/13, podle kterého „[z]ásadu rovnosti účastníků řízení ve smyslu článku 37 odst. 3 Listiny základních práv a svobod naplňuje přiznání paušální náhrady coby náhrady hotových výdajů podle jejich demonstrativního výčtu v § 137 odst. 1 občanského soudního řádu i účastníkovi řízení, který advokátem zastoupen není, a to v situacích, v nichž by účastníkovi řízení zastoupenému advokátem byla přiznána taková náhrada podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu.“ Závěry Ústavního soudu lze bez dalšího vztáhnout i na nyní projednávanou věc. Podle § 13 odst. 1 a 4 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), náleží advokátovi náhrada účelně vynaložených hotových výdajů v souvislosti s poskytnutím právní služby ve výši 300 Kč za jeden úkon právní služby, nedohodl-li se advokát s klientem na jiné paušální částce. V

posuzovaném případě učinil žalobce prostřednictvím své zmocněnkyně jeden úkonu (podání žaloby). Jak už bylo výše uvedeno, žalobce měl ve věci plný úspěch, a proto se jedná o situaci, kdy by mu při zastoupení advokátem náležela paušální náhrada hotových výdajů. Z tohoto důvodu soud s přihlédnutím k citovanému nálezu Ústavního soudu přiznal žalobci právě částku ve výši 300 Kč, jež představuje paušální náhradu hotových výdajů.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 4. srpna 2022

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce